

Reflecția de vineri - 6

AUTOINIȚIEREA BAZATĂ PE AUTO-AUTORITATE

Ființa umană nu este încă nici pe departe completă. Microcosmosul în care locuim deține mari capacități înnăscute, care pot fi folosite odată ce Celălalt interior va reîntra în posesia corpului său ceresc. Noi, muritorii, cu conștiința noastră limitată și cu instinctele egoului greu de stăpânit, am putea dezlănțui cu ușurință forțe formidabile și distructive cu aceste capacități.

Pentru a evita alte dezastre și poate pentru propria noastră siguranță, aceste capacități nu-și pot urma dezvoltarea lor naturală decât după ce „cunoașterea binelui și a răului” s-a maturizat suficient. Numai atunci omul exterior este capabil să se îndepărteze de egocentrismul său înnăscut și să se dedice vieții Celuilalt din el. Viața omului interior - noul suflet - este foarte pură și se desfășoară într-un domeniu de viață care se caracterizează prin unitate conștientă.

Imensele capacități ale microcosmosului sunt, prin urmare, în mâini sigure doar atunci când sunt folosite de Celălalt din interior, devenind instrumentele sale. Din momentul în care noul suflet începe să se dezvolte, microcosmosul

va fi vindecat, iar capacitățile sale latente pot fi apoi activate și dezvoltate așa cum este prevăzut în planul divin.

Prin „cădere”, nu numai dezvoltarea omului inițial s-a oprit, ci și cea a întregii creații - a fost ca și cum ar fi înghețată. Toată viața vizibilă și, mai ales, toată viața invizibilă din creație așteaptă vindecarea și restaurarea tuturor microcosmosurilor. Numai atunci când ultimul va fi vindecat și restaurat, întreaga creație va putea să-și continue drumul.

Microcosmosurile care se trezesc sunt privite cu sufletul la gură, în timp ce încearcă să-și croiască drumul înapoi spre adevărata viață. Și toate cele nouă ierarhii spirituale sunt gata să ajute umanitatea.

În actuala noastră fază de dezvoltare, în general, ne experimentăm pe noi înșine ca personalitate, ca un „eu” și ca centru al existenței noastre. Ne-am familiarizat mai mult sau mai puțin cu cele patru aspecte ale personalității noastre: corpul fizic, corpul eteric, corpul astral sau al dorinței și corpul mental.

Aceste patru corpuri au fost dezvoltate pe parcursul a milioane de ani, în timpul mai multor epoci umane. Privită ca o unitate, umanitatea născută din materie a fost chemată să fie un înlocuitor adecvat, dar temporar, al corpului ceresc dezintegrat al Omului originar căzut, astfel încât unele dintre capacitățile sale microcosmice - cel puțin într-o formă slăbită - să poată fi din nou utilizate.

Corpul eteric conține forța vitală umană. Acesta este subtil și pătrunde cu eterul său în întregul corp fizic, asigurându-se că trupul fizic este ceea ce noi numim „viu”. De unul singur, corpul fizic nu este altceva decât o colecție gigantică de atomi. Corpul eteric reunește acești atomi într-un corp fizic și îi asigură vitalitatea și forța.

Corpul fizic viu joacă un rol esențial pe calea spirituală, deoarece ne permite să dobândim experiențe în sfera materială a vieții. Animalele și plantele au, de asemenea, corpuri fizice și corpuri eterice.

Corpul astral este mai subtil și mai mare decât corpul eteric și corpul fizic. Este domeniul în care se află emoțiile și instinctele umane în toată varietatea lor, de la cele mai josnice la cele mai sublime.

La fel cum corpul fizic funcționează prin intermediul acțiunilor din lumea materială, corpul astral se exprimă prin ceea ce noi numim pasiuni - emoții și dorințe. Animalele posedă, de asemenea, corpuri astrale. Activitatea corpului astral poate fi „percepută” în inimă prin intermediul emoțiilor noastre. Ea se prezintă în sângele nostru sub forma hormonilor umani, care controlează toate acțiunile biologice. De exemplu, frica se transformă în adrenalină cu efectul său paralizant, care îngustează mintea prin concentrarea asupra obiectului fricii. Sentimentele de bucurie sunt legate de endorfine, care furnizează energie și fac mintea mai deschisă la mediul înconjurător.

Iar corpul mental - care nu este de departe încă pe deplin dezvoltat - ne oferă capacitatea de a „gândi”, de a primi și de a produce gânduri. Dispunând în jurul capului ca un nor sferic, el „incendiază” corpul astral prin intermediul scânteilor sale de gândire. Acesta este motivul pentru care suntem adesea sfătuiți să ne punem un paznic gândurilor noastre. Corpul mental face parte din setul de facultăți ale animalului pe care îl numim „om”.

Cu toate acestea, personalitatea umană completă nu este cvadruplă, ci septuplă. Personalitatea are la dispoziție trei aspecte superioare, aspecte care dirijează figura corporală cvadruplă prin viață. Împreună, ele sunt numite „ego triplu”. O palidă reflecție a egoului triplu originar este activă în fiecare ființă umană fizică sub formă de gândire, simțire și voință. În coerența lor, ele conduc întotdeauna o persoană spre o faptă vizibilă. Fără acest „cârmaci”, personalitatea umană cvadruplă nu ar fi capabilă să treacă la acțiune și nici nu ar ști încotro să se îndrepte.

De obicei, unul dintre cele trei aspecte este predominant, ceea ce dă naștere la apariția personalităților de tip gândire, de tip simțire și de tip activ și la confuzia continuă, neînțelegerea reciprocă și dizarmonia care rezultă.

De-a lungul a mii de ani, aceste trei aspecte ale egoului s-au dezvoltat în diferite perioade și culturi: voința în cultura persană (5000 - 3000 î.Hr.), simțirea în cultura egipteano-caldeană (3000 - 750 î.Hr.) și gândirea în

cultura greco-romană (750 î.Hr. - 1400 d.Hr.). În această ultimă perioadă de timp a apărut și creștinismul ca sinteză a tuturor religiilor eliberatoare anterioare.

Dar, așa cum am observat, omul nu este încă complet. În noi, ființele muritoare, aceste capacități funcționează doar într-un mod întunecat și slăbit. Cu toate acestea, influența lor asupra lumii și a umanității este formidabilă, deși nu întotdeauna este tocmai înălțătoare.

În dezvoltarea viitoare a umanității, aceste trei facultăți vor trebui să se manifeste la niveluri de activitate din ce în ce mai mari. În timp ce omul contemporan consideră, în general, capacitatea sa actuală de gândire ca fiind cea mai înaltă realizare a omenirii, de fapt, aceasta se află încă într-un stadiu embrionar. Cu toate acestea, putem observa zilnic în jurul nostru ceea ce această gândire embrionară poate deja realiza.

În Teosofie, cele trei aspecte superioare ale personalității septuple sunt numite Manas, Buddhi și Atma. În Antroposofie se vorbește de sinele-spirit, de spiritul-viață și de omul-spirit care se referă la imaginație, inspirație și, respectiv, intuiție (cunoaștere și înțelegere interioară). S-a încercat dezvoltarea metodică și conștientă a acestor „puteri superioare” pentru a încerca să-l ridice pe omul material în domeniile mai subtile. Ar putea fi clar că astfel de metode, aplicate separat de adevărata dezvoltare a sufletului, ar putea provoca daune suplimentare microcosmosului și celor patru vehicule. Metodele de întărire a eului vor duce cu siguranță la o legătură mai puternică cu sfera materială, în loc de eliberarea de ea.

Adevărata spiritualitate este întotdeauna legată de dimensiunea sufletului. Până în prezent, figura sufletului, corpul de înviere, este cea mai înaltă stare care poate fi atinsă de ființele umane. Dar toate posibilitățile de înțelegere, iubire și slujire în ceea ce privește divinul sunt deja închise în ea.

Transfigurarea, procesul de schimbare a personalității septuple, este o consecință logică și naturală a dobândirii unei astfel de noi stări sufletești. Sufletul se trezește în centrul inimii, în „peștera Betleemului”, unde se află și pasiunile personalității. Patimile sunt simbolizate ca boul și măgarul în povestea nașterii lui Iisus. De îndată ce forța-lumină a scânteii spiritului - numită și kundalini a inimii - este eliberată în această peșteră, atunci nu numai că sufletul începe să crească, ci și personalitatea se schimbă.

Treptat, cele trei aspecte superioare gândirea, voința și simțirea vor fi aduse la un nivel superior într-un mod total natural și sigur. De îndată ce o persoană alege în mod conștient să lase în urmă căile vechii sale gândiri, simțăminte și voințe cristalizate, ea face simultan primul pas pe calea autoinițierii.

Pe această nouă cale, lumina sufletului aprinde noi capacități; singurul lucru cu care poți contribui la acest proces este să te eliberezi în mod deliberat de tiparele înrădăcinate de gândire, simțire și voință. Lumina interioară face toată munca. Inițierea în misterele creștine va avea loc, prin urmare, prin intermediul luminii însăși, și aceasta numai în măsura în care cineva este capabil să tolereze această lumină. Nimeni sau nimic nu poate face acest lucru pentru altcineva sau nu poate acționa ca un intermediar. Fiecare ființă umană își poartă propriul preot în inima sa.

Taina creștină a inițierii nu are nimic de-a face cu cunoștințe secrete, exerciții sau ritualuri care ar face pe cineva mai puternic sau i-ar permite să obțină ceea ce dorește. Dimpotrivă, punând personalitatea septuplă în slujba ființei interioare, el intră pe calea endurii, pe calea „diminuării zilnice”. Puterea lui Christos, care se află în el și în jurul lui, îi permite să facă acest lucru. Inițierea în sens gnostic nu este ceva ce este oferit de o persoană altei persoane, ci este mai degrabă un proces pe care o ființă umană îl poate realiza în interiorul ei prin discernământ și dedicare. „Iubirea pentru toți și pentru toate” este esențială, dar nu suficientă pentru inițiere. În misterele creștine bazate pe Iisus interior, sunt dezvoltate trei capacități superioare în conjuncție una cu cealaltă: a înțelege, a iubi și a servi. Înțelegerea și slujirea sunt inseparabile; relația lor este simbolizată în povestea celor două surori, Maria și Marta din Betania, despre care se spune:

Pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, și o femeie pe nume Marta L-a primit în casa ei. Ea avea o soră pe nume Maria, care ședea și ea la picioarele lui Iisus și asculta cuvintele Lui. Dar Marta era împovărată de multă slujbă și a venit la El, zicând: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Poruncește-i, așadar, ca să mă ajute”. Iisus i-a răspuns: „Marta, Marta, tu ești grijulie și tulburată de multe lucruri, dar un singur lucru este de trebuință, iar Maria și-a ales partea cea bună, care nu va fi luată de la ea”.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 35: 9-11

De obicei, această poveste simbolică este considerată ca un sfat de a da prioritate vieții interioare, „mâncării și băuturii care nu pier”. Dar dacă ne dăm seama că Marta și Maria trăiesc în „aceeași casă”, într-un microcosmos, atunci o putem vedea pe Maria ca fiind „noua înțelegere” și pe sora ei, Marta, ca fiind „noua slujire”; astfel se dezvăluie o perspectivă complet nouă. O cale spirituală bazată pe Iisus interior este o cale individuală care se parcurge, totuși, într-o continuă conștientizare a unității. Dar este, de asemenea, o cale care poate conduce uneori o persoană la disperare și la îndoieli profunde, deoarece fiecare pas înainte, făcut cu greu, este de obicei precedat de ceea ce pare a fi trei pași înapoi.

Cu toate acestea, puterea invizibilă a căii gnostice constă în faptul că puterea de lumină a sufletului, care se eliberează în timp ce se străduiește să avanseze la fiecare pas, devine imediat disponibilă tuturor și tuturor lucrurilor. Fiecare pas înainte individual făcut de o ființă umană înseamnă un pas înainte pentru întreaga creație, care așteaptă să se întâmple acest lucru. Aceasta este slujirea în sens gnostic. Iar sarcina de slujire a Martei, poate fi îndeplinită în mod corespunzător doar atunci când este însoțită de sarcina surorii sale, „înțelegerea clară” a Mariei. Maria stă la picioarele lui Iisus. Expresia „stând la picioarele lui...” este un termen universal pentru „a fi învățat”. În mod similar, cuvântul 'Upanishad' înseamnă literalmente 'așezat lângă...', în sensul unui elev care stă la picioarele maestrului. Maria simbolizează persoana care urmează calea inițierii, dobândind cunoștințe și experiență în cadrul unei tradiții spirituale vii.

Această Maria corespunde forței de lumină a celor Șapte Spirite care curge în „șarpele descendent” al sistemului șarpe-foc. Datorită transformării chakrelor, orientarea naturală „eu sunt” este transformată într-o orientare spre suflet. Sora ei, Martha, este persoana a cărei minte este curățată și în care au loc mai multe purificări. Forța de lumină descendentă a neutralizat parțial șarpele kundalini încolăcit în chakra rădăcinii, slăbind astfel influența karmei. Martha poate, prin urmare, să servească din suflet. Martha reprezintă forța de lumină în „șarpele ascendent”. Cele două surori, Marta și Maria, au un frate, Lazăr, care locuiește și el în casa lor. Și el este un discipol al lui Iisus, noul suflet. Povestea voalată și intrigantă despre învierea

lui Lazăr poate fi pusă acum într-o lumină cu totul nouă. Această poveste nu este menționată în Evangheliile lui Matei, Marcu și Luca, ci doar în capitolul 11 din Evanghelia lui Ioan - cea mai gnostică evanghelie din Biblie - și în capitolul 56 din Evanghelia celor Doisprezece Apostoli. Lazăr și surorile sale, Marta și Maria, locuiesc în satul Betania, care înseamnă casă de smochine sau casă a mizeriei și a sărăciei. Smochinul este un simbol al inițierii și al trezirii; „mizeria și sărăcia” se referă la starea deteriorată a microcosmosului. Ei locuiesc în acea casă. Iar Iisus vine să-i viziteze acolo.

Creștinismul ezoteric consideră că Evangheliile sunt reprezentări simbolice ale unor evenimente spirituale interioare. În timp ce Maria și Marta corespund fluxurilor energetice gnostice din cei doi șerpi din dreapta și din stânga măduvei spinării, fratele lor, Lazăr, simbolizează coloana centrală șarpe-foc din măduva spinării. Pe calea renașterii sufletului, vitalitatea șarpelui-foc biologic, care se concentrează în mod natural pe autoconservare, se diminuează. De aceea se spune că Lazăr este bolnav și muribund. Și dacă noul flux gnostic de putere a fost restabilit datorită muncii Mariei și Martei, vechiul foc al conștiinței a murit în cele din urmă. Endura a avut loc atunci. Întregul corp a fost purificat și pregătit în așa măsură încât forța de lumină gnostică poate deveni activă și în măduva spinării.

Dacă omul exterior se inițiază astfel în forțele sufletului, în Celălalt din el, atunci vechiul foc de șarpe va face loc unui nou foc de șarpe ca conștiință centrală. Vechiul șarpe moare și un nou șarpe se ridică. Astfel, Lazăr este înviat din morți de către Iisus, prin lumina sufletului. Dacă noul flux triplu al focului șarpelui a fost restabilit, atunci poate fi construit și corpul de înviere. Căci este o lege a naturii că un câmp de energie se ridică ca un corp în jurul fiecărui curent, într-un mod asemănător cu lumina care emană dintr-un bec. Un nou corp astral își are originea în noul curent de foc-șarpe. Acesta este „mantia Iubirii”.

Acesta este cel de-al treilea mister. „Moartea” microcosmosului este depășită, desființată, iar mormântul este găsit gol. Capacitățile inițiale ale omului Adam-Eva devin din nou active și, prin experiența vie, este recunoscută întreaga profunzime a mesajului lui Christos:

*„Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă ar fi mort, va trăi.
Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, și oricine trăiește și crede în Mine nu va
muri niciodată”.*

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 56: 10